

[Rager.]

Det er beklageligt, at Oppositionen ikke har ønsket at tage imod det Tilbud, som her foreligger fra Regeringens Side, og som, alt taget i Betragtning, absolut vilde være den bedste Vej, ogsaa naar man tænker paa Muligheden for at komme videre frem til en fredelig Løsning ogsaa af fremtidige Arbejdskonflikter.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i, at Tiden i Dag ikke er til at diskutere Teorierne, ikke er til at diskutere gamle Synder, men jeg gør alligevel det ærede Medlem opmærksom paa, at der kan være noget for det ærede Medlem at tænke over i Dag, hvor vi mangler den i Forvejen udrustede Institution, som kunde have været til Nytte ogsaa for Afgørelsen af de i § 3 omtalte Sager, den Institution, som var foreslaet i det Udvalg, der sad i 1933, og hvoraf det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Partifælle, det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, var Medlem, men hver Gang man finder det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens Navn i Indstillingen, er det Side om Side med Arbejdsgiverforeningens Medlemmer og aldrig andre Steder. Det er beklageligt, at man ikke dengang tænkte lidt nærmere over, hvilke Situationer der kunde komme, for det har alt-saa nu vist sig, at det f. Eks. ogsaa for konservativ Politik kan være af Interesse at have en tvungen Voldgift for Haanden.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de øvrige Spørgsmaal, der har været forhandlet om, men skal i Henhold til de Udtalelser, jeg her har fremsat, anbefale, at man stemmer imod de to af de Konservative og af Venstre stillede Forslag til en ændret Affattelse af Lovforslaget, at man stemmer imod det af Det frie Folkparti stillede Forslag til en ændret Affattelse af Lovforslaget, at man stemmer for Ændringsforslaget under Nr. 3, og at man derefter stemmer for Lovforslaget. Hvis vi, saaledes som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller bebudede, skulde se Lovforslaget igen her i Folketinget, haaber jeg, det maa lykkes at opnaa Enighed om at føre det tilbage til den Form, det har nu, og at det andet høje Ting da vil respektere dette.

Valdemar Thomsen: Mit Parti har, som jeg bebudede i Gaar, stillet Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag med det for Øje virkelig at naa til det, som Statsministeren i sin Fremsættelsestale anerkendte som noget meget vigtigt, nemlig økonomisk Ligevægt mellem Erhvervene i vort Samfund. Som Forholdene har ud-

viklet sig, maa det være en af Lovgivningsmagtens Opgaver at bringe ikke alene det foreliggende Spørgsmaal, men Fordelingen i Orden. Saa enkelt og ligetil er det ikke, naar der endelig skal gribes ind, at man kan nøjes med at sige, at det Resultat, som Arbejdere og Arbejdsgiverne ved Forligsinstitutionens Hjælp kommer til, er det rigtige, og dermed færdig.

Jeg indser nok, at den Maade, de store Partier faktisk foreslaar — der er ikke stor Forskel paa Metoden, der søges bragt i Anvendelse —, er en bekvem Maade at komme om ved Sagen paa, men det bliver kun en halv Løsning; det er at springe over Gærdet, hvor det er lavest. Det vil snart give Bagslag, simpelt hen fordi Landbruget hverken vil eller kan fortsætte med at være den Part, der tager Lussingerne. Nej, naar der gribes ind i Løn- og Fordelingsspørgsmaal, maa man paa Forhaand gøre sig nogenlunde klart, hvor meget der er til Deling, for det er klart, at for saa vidt Resultatet bliver, at Højfinansien fortsat tager Løvens Part, bliver der saa meget mindre til de andre.

Det, man i denne Forbindelse undrer sig over, er, at Storindustriens og Højfinansens Ragen til sig foregaar saa aabent som Tilfældet er, i et Land, der har en Arbejderregering. Det skal jeg ikke ved denne Lejlighed fordybe mig nærmere i; jeg skal kun konstatere, at saadan er det.

Nr. 2 ved Familien Danmarks Bord bliver de nu om føje Stund statsautoriserede fagorganiserede Arbejdere og Arbejdsgivere, jeg vil ikke sige, at de tager for stærkt til sig af Retterne, men Kostforagtere kan man heller ikke sige, de er. Men da der, som sagt, paa Forhaand er gjort saa meget Indhug af dem, der arbejder lidt og bruger forholdvis meget, kan der kun blive Levnene tilbage til Landbruget. Dette er, hævder jeg igen, urimeligt og uholdbart, navnlig da i Betragtning af, at det netop overgaar den Del af Befolkningen, som har den længste Arbejdsdag, den Del, som udfører det mest nødvendige Arbejde, der bestaar i at fremtrylle fremmed Valuta.

Man synes ved disse Forhandlinger fuldstændigt at overse, at det, vi, bortset fra lidt Fiskeri og lidt Eksportindustri, har at leve af, direkte og indirekte er det, der gror paa den danske Jord og det, Avlen omsætter i Smør, Flæsk, Kød o. s. v. Saa-dan er det, og selv om man nu søger at lukke Øjnene for denne Kendsgerning, ændrer det ikke det mindste ved Realiteten. I et Land som vort er og bliver det Landbrugets Muligheder for Indtjening ude fra